

Lucka

„A koho to ideme navštíviť, tati?“ spýtalo sa ma o päť hláv menšie poskakujúce dievčatko vedľa mňa. Pri poskakovaní sa jej zapletené copíky na bokoch hlavy hojdali sem a tam. „Matku,“ odvetil som. Dievčatko prestalo poskakovať. „A to je moja,“ zapichla si ukazovák do hrude a pozrela na mňa, „či tvoja mama?“ obrátila ukazovák proti mne. „Vlastne to je matka každého,“ zahľadel som sa do jej azúrovo modrých očí. Boli krásne, veľké a nevinné, také detské. No boli vinné za všetko. „Ahá...“ pozrela sa pred seba a znova začala poskakovať. „A je ešte ďaleko, tati? Kde býva?“

„Bola všade, no dnes je už len ďaleko od všetkých kamenných obrov. Zabíjajú ju.“

„A kto sú tí kamenní obrovia? A prečo ju zabíjajú?“ zamračila sa. „Hm,“ zadumal som sa, „pamätáš si, ako sme spolu hrali monopoly, Lucka?“

„Samozrejme oci, bola to veľká zábava!“ zachichotala sa.

„A ty si všade postavila domy, paneláky, hotely,“ zvažnel som.

„Ale aj tak som prehrala,“ zosmutnela, „ale čo sa dá robiť, bola to len hra,“ žmurkla na mňa.

„Tak povedzme, že sú to kamenní obrovia, ktorí ju ničia. Po jej pokožke sa plazia jedovaté hady a všetko jej pomaly odumiera, zomiera, Lucka,“ do očí sa mi nahrnuli slzy, no neplakal som, vedel som, že nemôžem. Nedokázal by som jej vysvetliť, prečo plačem bez toho, aby zabila aj mňa.

„Bude našťvaná, keď prehrá. Ale ako som už vravela, je to len hra, oci,“ prižmurila oči a vystrúhala ten najnevinnejší úsmev na svete – úsmev šesťročného dievčatka túžiaceho hrať donekonečna hry.

„Kedy to všetko začneš brať vážne...“ pošepekľal som si sám pre seba. Lucka ma našťastie nepočula.

„A ako sa tá matka volá?“ doposkakovala.

„Ehm, Matka Príroda,“ uprel som pohľad na modré nebo. Práve v tej chvíli bolo modré ako oči malej Lucky. Kedy ju už nájdeme? Chodíme tu dosť dlho a stále.

„Aha tati, pozri!“ ťahala ma Lucka za kabát a ukazovala na piesok pod nami.

„Sme blízko, o chvíľu tam budeme,“ pousmial som sa na Lucku, aby som upokojil jej zvedavosť.

„No tu by som monopoly nehrala, je tu teplo, nuda a všade je piesok,“ kopla z jedu do piesku.

Chytil som ju za ruku. „Matka je rozmanitá, všade je iná. Niekde prekvitá a inde vrie. Je milá a krásna ale aj búrlivá a výbušná.“

„A prečo je výbušná, tati?“ uprela na mňa pohľad.

„Myslím, že to má v sebe. Občas musí vybuchnúť, hnevá sa na teba.“

„A prečo na mňa?“ oduli sa jej líca do červena.

„Pretože ona nechce hrať monopoly ani iné hry, dcéra moja.“ palcom som jej pošúchal po jej jemnej detskej pästičke, ktorá ledva objímala moje dva prsty. Z piesku pod našimi nohami sa objavila nekonečná vodná plocha.

„Tati prečo je všade voda?“

„Matku tvorí až 70 percent voda.“

„Tak tu už vôbec nechcem hrať monopoly,“ podotkla.

Z vody sa vyčarila súš. „Sme v dažďovom pralese, Lucka.“

„Hm, je ho naozaj veľa,“ rozhládla sa okolo.

„Vlastne, je ho naozaj málo. Toto je príroda pred tým.“

„Pred čím, tati? O čom to hovoríš? Ved' sa pozri okolo seba!“ zachichotala sa mi do tváre.

„Pred tým, ako si to všetko zničila svojím 'hraním'. Ešte ti nikdy nenapadlo, že všetko okolo teba je živé?“ zvýšil som hlas.

„Ako môžeš nadávať malému decku?“ fňukala. Poutierala si slzy. „Chcela som si iba užívať a...“

„A čo? Zabiť vlastnú matku? To si chcela?“ stíšil som sa. Nechcem, aby plakala. Nemám rád smútok mojej najmilšej, ale zaslúži si to.

„Vlastnú matku? Veď ju ani nevidím, neexistuje! Kde je podľa teba?!“ dupla pravou nohou a pustila mi ruku. Založila si ruky v bok, aby zvýraznila, že to myslí vážne a vyšpúlila pery.

„Ako na zavolanie,“ obzrel som sa okolo seba. Pod nohami sme mali suchú hlinu. Uprostred jačmeňového pola sme videli na všetko. Vysadil som Lucku na ramená, nech sa rozhliadne. Ukázal som jej všetky tie zelené kočnariare a vrchy okolo. Jeden buk za druhým. Hneď vedľa bukového lesa stál smrekový. Panoráma ako z obrázka. Cez veľké silné hory sa razom uvoľnila cestička. „Čo to je,oci?“ ukázala prstom na cestičku.

„Hneď uvidíš,“ usmial som sa. A tak aj bolo. Po cestičke medzi hranicami lesíkov sa náhle vynoril silný prúd vody. Pramenil vo výšinách statočných vrchov tam kdesi ďaleko, no došiel až sem.

„Ale veď toto som už raz videla na obrázku, zase ma iba klameš. Čo je z tohto živé? A čo je z tohto naša matka?“ zoskočila mi z ramien do vysokých stebiel jačmeňa.

„Poď sem bližšie,“ ľahol som si k zemi, „vidíš tamto mravenisko Lucka?“

„A ba vidím! Malé mravence!“ Mravence vyliezali a zaliezali do malého mraveniska. Na svojich pracovitých chrbátoch nosili kúsky prírody.

„Aj teraz sa utíšme Lucka, počuješ to?“ zdvihol som hlavu k výšinám oblakov. Jemný vetrík poštekľil jačmene.

„Počujem. Nádherná melódia!“ usmiala sa.

„A poď sem, Lucka,“ prikročil som k potôčiku, ktorý sem prišiel cestičkou z hôr, „chyt' sa tej živej vody!“ Lucka tak aj spravila. Čupla si k potôčiku a dlane si ponorila do prievitnej vody potoka.

„Tá voda je iná ako tá, čo máme doma. A, aha, rybička!“ vystrelila ukazovák na plávajúcu ryбку.

„To preto, lebo tu je to živé. V tomto potôčiku sa pretekajú rybičky, ale v tvojom doma už dávno nie.“

Lucka sa postavila a pozrela sa na mňa s prižmúrenými očami. Ruku si dala pred oči aby, zakryla silné slnečné lúče. „A čo sa dá v prírode ešte robiť?“ Zo bral som Lucku bez opýtania náhle do náručia.

„Keď sa nechceš len takto nevinne hrať a objavovať jej krásy, môžeš si len vychutnávať výhľad a nechať sa hladiť slnečnými lúčmi.“ zavreli sme obaja oči a chvíľu sme vychutnávali teplo slniečka.

„Ale ja som si myslela, že Matky vedia so svojimi deťmi aj komunikovať, vždy,“ ozvala sa po chvíli.

Nestihol som ani premyslieť odpoveď a na jej nose pristál krásny červenookatý motýľ.

„Pozri, má ťa rada,“ ešte väčšmi som ju stisol.

„Konečne mám už aj ocka aj maminu. Sme jedna veľká rodina, však,oci?“ motýľ odletel preč.

Vedel som, že jej to raz musím povedať. Zložil som ju na zem. „Čo sa deje, oci? Prečo sa tváriš tak smutne?“ zvažnel jej pohľad. Čupol som si k nej, aby som na ňu lepšie videl. Ešte naposledy som sa zahľadel do jej azúrovo modrých očí, ktoré toľko milujem. Chytil som jej malé ručičky a so slzami v očiach povedal: „Dúfam, že si sa poučila Lucka. Si malá, aj keď si veľká a si navždy hlúpa, aj keď si tak múdra.“

„O čom to hovoríš, oci?“ Lucka len nechápavo krútila hlavou.

„Musím odísť, budem na teba dávať pozor tam z hora,“ Lucka sa pozrela na nebo, „ale ešte predtým, ti chcem niečo dať. Vkladám ti do rúk niečo veľmi naozaj dôležité.“ Lucke sa zaplavili oči slzami.

Otvorila pästičky, no nič v nich nemala. „Ale nič v rukách nemám, oci.“

„Vkladám ti do rúk tvoj osud, osud celého ľudstva, Lucka. A nakoniec ti do nich vkladám aj osud Matky Prírody,“ stiekla mi jedna slza po líci.

„Tati, ty ma naozaj opúšťaš?“ po Luckinej tvári sa gúľali veľké slzičky ako svet.

„Verím, že raz z malého dievčatka vyrastie múdra dáma. Verím v ľudstvo.“ rozplakal som sa ešte väčšmi. „Neznášam lúčenie, prepáč, ak mi nejde,“ utrúsil som.

„To je v poriadku. Ak sú tvoje slzy čisté, je aj tvoje srdce čisté a to znamená viac ako zbytočné slová,“ pohladila ma po plešine.

„Budeš mi chýbať, no vždy tu som s tebou,“ objal som Lucku okolo pása, ona ma ihneď objala tiež. Ešte chvíľu sme spolu plakali, dokým nenastal čas ísť. „Lucka, pamätaj si len jedno,“ výstražne som zdvihol prst a utrel si slzy, „až bude posledná rieka otrávená, posledný strom zožatý a posledný vták ulovený, zistíš, že z peňazí sa nenaješ.“ Lucka na to nepovedala nič. Len ďalej plakala a plakala. Poslednýkrát sme sa objali, pohladil som ju po belasých vláskoch, potom som vstal a obrátil sa chrbtom k nej. „Budem vás čakať v nebi, ale dúfam, že jedného dňa neprídete všetci,“ počul som jemný vzlyk, no nemohol som sa otočiť a ísť ju utešiť. Nemohol som sa otočiť a ísť naspäť, jednoducho to nešlo. Pod nohami sa mi strácala zem a jediné, čo mi na veky až doteraz pripomína Lucku, je modré nebo – ako jej oči.